

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΣΕΙΣΜΟΠΛΗΚΤΟΥΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΣΚΗΝΗ 11

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Έλα νά φύγουμε!

ΜΑΙΡΗ.— Δὲ θὰ τολμοῦσα ποτέ!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Σκλάβα!... Ὁ φόβος σὲ κάνει ν' ἀπαρτιέσαι τὴ ζωή!

ΜΑΙΡΗ.— Γιατί;... Μήπως τῶπαμε τῆς μαμᾶς;... Μήπως μᾶς ἀρνήθηκε;

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Χμ!.. Ὅχι!.. Αὐτὸ δὲ μοῦ φτάνει!.. Δὲ θέλω νὰ σὲ δώσουνε στὴν ἀγάπη μου... Θέλω νὰ σὲ πάρω ἐγώ!.. Δὲ θέλω νάρθης σὲ μένα γιατί θὰ σ' ἀφίσουνε τάχα ἐλεύθερη, μὰ θέλω νὰ βάλῃς δικαστὴ τὴ θέλησί σου καὶ νὰ λευθερωθῆς μόνη ἀπ' τὰ δεσμά σου... Ἀκόμα θέλω νὰ θανατώσης τὸ βρονκόλακα τῆς γενιᾶς σου πὸν κουρνιάζει μέσα σου καὶ νὰ γίνῃς σὺ ἡ ἀρχὴ μιᾶς καινούργιας ζωῆς!.. Ἀρνήσου τα ὅλα κ' ἔλα μαζί μου.

ΜΑΙΡΗ.— Ἀγάπη μου!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Ὅ,τι σὲ τριγυρίζει θὰ πεθάνῃ, Μαίρη!... Πρέπει νὰ πεθάνῃ, γιατί εἶναι ἄσχημο!

ΜΑΙΡΗ.— Μὲ τρομάζεις!..

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Θυμᾶσαι τὸ παραμῦθι τῆς γιργιάς;

ΜΑΙΡΗ.— (Σὰ νὰ προσπαθῇ νὰ θυμηθῇ).—... Τῆς γιργιάς!

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Ναί!... «Μιὰ φορὰ ἦταν ἓνας βασιλεῆς καὶ μιὰ βασίλισσα κ' εἶχαν καὶ μιὰ μονάκριβη θυγατέρα, τὴν πεντάμορφη Κρινοῦλα, πὸν θὰ κληρονομοῦσε μιὰ μέρα ὅλο τὸ βίος του κ' αὐτὴν ἀκόμα τὴ χρυσὴ κορῶνα τοῦ πατέρα της... Κάποτε τῆς μάγισσας ὁ γυιὸς τραγουδιστῆς ντυμένος ἐδιάβηκ' ἀπὸ τὴν πολιτεία κείνη... Ἀντίκρουσε τὴ βασιλοπούλα τὴν πεντάμορφη, τὴν ἀγάπησε κ' ὥρκιστηκε νὰ τηρε κλέψη καὶ στὰ μαγικά παλάτια τῆς μάγισσας τῆς μάνας του νὰ τηρε φέση.

ΜΑΙΡΗ.— (Πὸν ἀρτίζει νὰ θυμᾶται τὸ παραμῦθι).— Ναί... «Τῶμαθ' ὁ βασιλεῆς κ' ἀπ' τὸ κακό του

πῆγε νὰ σκάσῃ. Ἄν τοῦπερνε ὁ τραγουδιστῆς ἐκεῖνος τὴν πεντάμορφη, σὰν ἔκλεινε τὰ μάτια του μιὰ μέρα, θὰ χάνονταν καὶ τὸ βασίλειο του ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη... Χωρὶς Βασιλῆα θὰ τᾶρπαζαν οἱ ἐχθροὶ του!.. Τὶ νὰ κάνῃ;.. Ἐπρόσταξε κ' ἐκλείσανε στὸν πύργο τὸν ἐφτάμηλο τὴν Κρινοῦλα!..

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Ἡ ἀγάπη ὁμως τοῦ τραγουδιστῆ τὸν σήκωσε ψηλὰ, περὶ ψηλὰ ἀπὸ τοὺς τοίχους τοὺς ἐφτάμηλους τοῦ Πύργου... Κ' ἐνῶ ἡ πεντάμορφη θλιμμένη κάθονταν στὸ δῶμα καὶ τὴ μοναξιά της ἔκλαιγε, ἐκεῖνος σὰν ἀητὸς χουμάει, τὴν ἀρπάζει καὶ νικητῆς εὐτυχημένος, στὴ μάγισσα τὴ μάνα του τὴν πάει.

ΜΑΙΡΗ.— Σὰν ἐγεννιώταν ὁμως ἡ Κρινοῦλα, ἡ Μοίρα ἢ καλόμοιρη τοῦ σπιτιοῦ της, χρυσὴ ἄλυσσοῖδισσα στὸ λαιμὸ τῆς πέρασε καὶ τῆς ἐδήθηκε ποτὲ νὰ μὴν μπορέσῃ νὰ λησμονήσῃ τοὺς γονιοὺς της καὶ νὰ ποῖ μακροὰ τους... Πονοῦσε τώρα ἡ Κρινοῦλα κ' ἔλυνε ἀπὸ τὴ μιὰν αὐγὴ στὴν ἄλλη... Τὰ μαγικά τῆς μάνας εἶπανε στὸ γυρὸ τῆς μάγισσας τὴν ἀφορμὴ, κ' ἐκεῖνος ἀσυλλόγιστα καὶ μεθυσμένος ἀπ' τὴν πρώτη νίκη του ἄρπαξε τὴ χρυσὴ ἄλυσσοῖδισσα νὰ τὴν ξεπεράσῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ τῆς σαστικῆς του!.. Ὁ τρελλός!.. Ἡ ἄλυσσοῖδισσα κολλημένη στὸ λαιμὸ τῆς ἦτανε!.. Τραβῶντας τὴν ἐξέσχισε τίς σάρκες στὸ μεθύσι του καὶ πέθαν' ἡ βασιλοπούλα ἢ Πεντάμορφη!...

ΣΚΗΝΗ 12

Οἱ ἴδιοι καὶ ἡ ΚΑΤΙΝΑ (ἐπιρήτρια)

ΚΑΤΙΝΑ.— (Μπαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα δεξιὰ, στὴν Μαίρη).— Ἡ ράφτρα, κυρία, οἷς περιμένει νὰ δοκιμάσετε τὸ φουστᾶγι σας.

ΜΑΙΡΗ.— Οὐφ κ' αὐτὴ!.. τώρα βρέθηκε νάρθη!.. (στὸν Περικλῆ) Δὲ θὰ φύγῃς; •

ΠΕΡΙΚΛΗΣ. (Στῆ) — Θέλεις νὰ μείνῃ τῆς μάγισσας ὁ γυιὸς;

ΜΑΙΡΗ.— Ναί!..! (τοῦ σφίγγει τὸ χέρι καὶ φεύγει βασιτικῆ).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— (Στὴ Κατίνα).— Ὁ κ. Θαλίδης εἶν' ἀκόμα πάνω;

ΚΑΤΙΝΑ.— Ναί!.. Κάνουν ἀκόμα πρόβα με τὴν κ. Ἐλένη!... νὰ ἰδῆτε πῶς τὰ λένε!.. (προσποικείται)... «Σ' ἀγαπῶ»!... «Σὲ λατρεύω»!... χὰ!.. χὰ!.. χὰ!..

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Καλά!.. καλά!.. πήγαινε!.. (Ἡ Κατίνα φεύγει. Ὁ Περικλῆς συλλογισμένος, ἀνάβει ἓνα τσιγάρο καὶ βηματίζει κάμποσο. Κάποτε, βγαίνει στὴ βεράντα. Ἀκουμπάει στὸ πεζοῦλι τῆς βεράντας καὶ κοιτάζοντας κατὰ τὸν κήπο ἐξακολουθεῖ νὰ καπνίζει).

ΣΚΗΝΗ 13 ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΘΑΛΙΑΔΗΣ, ΕΛΕΝΗ σὲ λίγο ΠΕΡΙΚΛΗΣ
καὶ ΓΙΑΓΚΟΣ (σύνζυγος τῆς Ἐλένης)

(Ἀμέσως σχεδόν, ἀφοῦ πρώτα ἀκονθοῦν λόγια εἴθνημα μέσ' ἀπ' τὴ σκηνή, μπαίνουν ὁ Θαλίδης κ' ἡ Ἐλένη. Ὁ Περικλῆς τοὺς ἀντιλαμβάνεται χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν αὐτοὶ καὶ κοῦβεται).

ΘΑΛΙΑΔΗΣ.— (Μπαίνοντας πίσω ἀπ' τὴν Ἐλένη).— Ἄ ὄχι!.. Ἄθετεῖτε τὸ λόγο σας!

ΕΛΕΝΗ.— (Μὲ γέλοια)— Γιατί;..

ΘΑΛΙΑΔΗΣ.— Τὶ εἶχαμε συμφωνήσει!... Ἄν ἤξερα τὸ μέρος μου θὰ μοῦ δίνατε ὅ,τι θὰ σὰς ἐζητοῦσα.

ΕΛΕΝΗ.— (Μὲ γέλοια πάντοτε κ' ἐρωτοτροποῦσα)— Ναί!.. μὰ δὲν φανταζώμουνα ποτέ!..

ΘΑΛΙΑΔΗΣ.— Τὸ λάθος δὲν εἶναι δικό μου!..

ΕΛΕΝΗ.— (Κάθεται στὸν καναπέ καὶ τὸν κοιτάζει ἐρωτοτροποῦσα πάντοτε)... Ἐπιμένετε λοιπόν:

ΘΑΛΙΑΔΗΣ.— (Πλησιάζοντάς της)— Ἄν δὲν σὰς εἶμαι τόσῳ ἀντιπαθητικός!..

ΕΛΕΝΗ.— Ὅριστε λοιπόν!.. (τοῦ δίνει τὸ χέρι της νὰ φιλήσῃ).

ΘΑΛΙΑΔΗΣ.— (Ἀρπάζοντάς το μὲ μισοπνηγμένη φωνή).— Σὰς ἀγαπῶ!... Σὰς ἀγαπῶ!.. Εἶναι καιρὸς

τόρα, πὸν ζητοῦσα ναῦρω τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ σὰς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου... Σὰν εἶμασ' ἀπάνω καὶ κάναμε πρόβα, γιὰ μιὰ στιγμή ἐνόμισα πὼς ἤμουνα γὼ ὁ ἀληθινὸς Ρωμαῖος... Λίγο ἔλειψε νὰ σὰς ἀγκαλιάσω... νὰ σὰς σφίξω στὸ στήθος μου... νὰ ἔτσι! (τὴν ἀγκαλιάζει καὶ τὴν σφίγγει).

ΕΛΕΝΗ.— (Ταραγμένη) Ὅχι ἐδῶ!.. ἡσυχᾶστε!.. μπορεῖ νὰ μὰς δῆ κανεῖς!.. (ἀλλάζοντας τόνο, σὰ νὰ κάνει πρόβα) «Ἦ εἶναι μέρα!.. Πήγαινε!.. φύγε Ρωμαῖε, φύγε!.. Κορδαλὸς εἶναι αὐτὸς ὅπου βραχνὰ φωνάζει καὶ μ' ἄγριο κελάδημα ξεσχίζει τὸν ἀέρα!.. Ἦ φύγε, πήγαινε... Τὸ φῶς αὐξάνει καὶ πληθαίνει!..

(Φαίνεται ὁ Γιάγκος στὴ βεράντα ἐρχόμενος ἀπ' ἔξω. Ὁ Περικλῆς, πὸν ἔχει παρακολουθήσει ἀόρατος τὴ σκηνή, τοῦ κάνει νόημα νὰ μὴ προχωρήσῃ, γιὰ νὰ μὴ διακόψῃ τὰχα τὴν πρόβα).

ΘΑΛΙΑΔΗΣ.— (Προσποιοῦμενος κ' αὐτὸς πὼς κάνει πρόβα)— Λάμπει τὸ φῶς κ' ἡ Μοῖρα μας θολώνει καὶ μαυρίζει.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— (Ποῦ ἔχει προχωρήσει στὴ σκηνή καὶ πλησιάζει τὴν Ἐλένη χωρὶς οὔτε αὐτὴ οὔτε ὁ Θαλίδης νὰ τὸν ἔχουν ἀντιληφθῆ! προσποιοῦμενος κ' αὐτὸς πὼς ἐπορεύεται τὴν παραμάνα τῆς Ἰουλιέτας).

— Κυρία Ἰουλιέτα μου, .. ἔρχεται ἡ μητέρα σου... Τὸ τοῦ σας ἔχετε!..

ΓΙΑΓΚΟΣ.— (Ἐνθουσιασμένος)— Μπράβο!... μπράβο!.. Ἐξοχα!.. (χειροκροτεῖ).

ΠΕΡΙΚΛΗΣ.— Μπράβο!.. μπράβο!.. Βίς!.. (χειροκροτεῖ).

(Γελῶν ὅλοι. Ὁ Θαλίδης καὶ ἡ Ἐλένη εἶναι ταραγμένοι καὶ προσπαθοῦν μὲ μιὰ προσποιητὴ ἐνθουσία νὰ κοῦφουν τὴν ταραχὴ τους. Μέσα στὰ γέλοια καὶ στὰ χειροκροτήματα κλίνει ἡ ἀνταία).

(Τέλος τοῦ πρώτου μέρους)

ΧΡ. ΠΑΠΑΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Ὁ μακαρίτης πατέρας μου ἐφρόντιζε μὲ κάθε τρόπον νὰ μὲ κάμῃ καλὸν χριστιανόν. Ἄπὸ μικρὸ παιδάκι μ' ἔπερνε πάντα μαζί του εἰς τὴν ἐκκλησιά ὄχι μόνον τὰς μεγάλας ἐορτὰς καὶ τὴν σαρακοστήν καὶ τὸ Δεκαπενταῦγουστο, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε ἐσπερινὸν τοῦ Σαββάτου καὶ

εἰς κάθε παραμονὴν τῶν γνωστοτέρων ἁγίων τῆς Θρησκείας μας. Ἡ μεγαλύτερη χαρὰ του ἦτο νὰ μὲ βλέπῃ νὰ κάνω σταυροὺς καὶ νὰ προσκυνῶ εἰκονίσματα, καὶ ἡ μεγαλύτερη θλίψις του νὰ μὲ πιάνῃ πολλὰς φορὰς νὰ κλειῶ ἀπὸ παιδικὴν κούρασιν τὰ ματάκια μου καὶ νὰ